

“Be the change you wish to see in the world”

Mahatma Ghandi

Eigenlijk weet ik heel goed wat ik wil. Weet ik ook dat ik het kan. En toch slaat geregeld de twijfel toe. Twijfel omdat de wereld om mij heen heel anders functioneert dan ik graag zou willen. Twijfel omdat ik gekwetst wordt door mensen die vanuit andere waarden leven, denken dat die waarden geen betekenis hebben in het zakelijk leven of die hun macht misbruiken. En dat ik niet altijd durf te zeggen wat dat met me doet ... Twijfel omdat ik ineens niet meer mee wil doen aan die wereld die voor mij niet goed voelt. Ben ik dan te gevoelig en te idealistisch voor het harde zakenleven? Dat is het stemmetje dat mezelf regelmatig kwelt en twijfel zaait.

Tegelijkertijd is dat juist wat ik te bieden heb en de basis van mijn missie. Zelf vanuit mijn hart durven leven en anderen uitnodigen om dat ook te doen. Benoemen wat ik voel dat er is, zodat de onzichtbare olifant in de ruimte zichtbaar wordt en daarmee hanteerbaar. Waardoor alles er mag zijn, mensen zichzelf kunnen zijn en van daaruit hun onderlinge relaties verdiepen en verstevigen. En in het ‘harde’ zakenleven ook de zachte kant ruimte krijgt. Met plezier en betrokkenheid gaat samenwerken vanzelf.

Zie je, ik weet het wel. Er zijn kennelijk conflicterende verlangens die er voor zorgen dat er een innerlijke strijd plaatsvindt. Ja, ik wil leven vanuit mijn hart maar ik heb ook betaald werk nodig en voel me niet altijd even moedig en vrij om hiervoor te gaan. Ook ben ik me niet altijd even bewust van mijn eigen behoeften en verlangens. En als ik dat al weet zijn de consequenties vaak onzeker en (nog) niet te overzien. Dat vraagt een stevig zelfvertrouwen en veerkracht om mee te bewegen met wat er gebeurt. Het vraagt ook loslaten van wat ik ‘heb’ en openstaan voor wat ik nog niet ‘heb’ of ken.

En daar wringt de schoen. Hoe laat ik los waar ik zo hard voor gewerkt heb en wat mij zo dierbaar is? Maakt dat me niet nog kwetsbaarder? Dat blijkt een misverstand. Juist als ik denk ‘laat ook maar’ en durf los te laten, gaat het weer stromen. Door het zelf niet meer zo vast te houden komt er ruimte voor anderen om erin te stappen en het eigen te maken. ‘Detached involvement’ noemt Jagdish Parikh dat. Door terug te gaan in mijn eigen ervaringen kan ik mij (her)inneren hoe dat is. En gaat loslaten vanzelf.

Het lijkt een paradox. Daarom houden we onszelf gemakkelijk voor de gek. Het gaat er om dat ik wakker ben en bewust zie wat er is, zowel in mijzelf als om mij heen. Eerst zorgen voor mijn eigen behoeften, zodat ik vrij ben in mijn relatie met anderen. En gebeurtenissen niet onnodig op mezelf betrek. Dat bewustzijn geeft me helderheid en vertrouwen. Als ik de eerste regels van dit blog herlees is dat precies waar ik naar op zoek ben. Het is er al. Ik ben.

Sandra Gevaert, www.qyo.nl
<http://artofparticipatoryleadership.org>